

[Undervisningsministeren.]

har den direkte udførende rolle i skolebyggeriet.

Det er min opfattelse, at de stedlige skolemyndigheder og deres arkitekter i stadig stigende grad har opmærksomheden henvendt på udformningen af skolernes legepladser, og det er f. eks. absolut intet særsyn, at arealerne f. eks. deles op i én plads for de mindre elever og én plads for de større, samtidig med at de enkelte pladser på naturlig måde deles op i områder til henholdsvis større og mindre voldsom livs-udfoldelse.

Så tidligt som i marts 1958 udgav undervisningsministeriets byggeforskningsudvalg en vejledende publikation, „Skolegården“, som nr. 6 i serien „Nyt skolebyggeri“. I denne tryksags afsnit om legepladser vil man finde flere af de ting, som hr. Sigsgaard nævner. På daværende tidspunkt var erfaringerne for fåtallige og usikre til, at man kunne fastslå principperne som almengyldige; men tankerne har dog i nogen grad båret frugt og været med til at sætte en udvikling i gang, som vi i ministeriet følger med opmærksomhed.

Hr. Sigsgaard er også inde på spørgsmålet om indførelse af færre og længere frikvarterer, altså en smidiggørelse af skoledagen. Det er rigtigt, at sådanne forholdsregler vil stemme udmærket med en forbedring af børnenes muligheder for aktivitet på legepladsen.

Det vil være en helt naturlig sag for folkeskolens læseplansudvalg at medtage disse spørgsmål i sine overvejelser i forbindelse med de øvrige af de pædagogiske spørgsmål, som udvalget behandler, og jeg vil henlede udvalgets opmærksomhed herpå.

I ministeriets stående udvalg for folkeskolebyggeriet foregår der en løbende indsamling af erfaringer og vurdering af nye synspunkter som grundlag for vejledning og inspiration for de byggende myndigheder. Det er en selvfølge, at dette udvalg også beskæftiger sig med skolernes legepladser, og jeg vil henlede udvalgets opmærksomhed på de synspunkter, der her er kommet til orde i hr. Sigsgaards spørgsmål og i mit svar.

Hr. Sigsgaard peger også på en arkitekt-konkurrence, udskrevet af ministeriet, som en mulig vej at gå. Jeg er enig i, at en kon-

kurrence kunne være af værdi, men jeg er ikke sikker på, at det skal være ministeriet, altså centralmyndigheden, der træffer beslutning om den. Resultatet af en konkurrence, der ikke er knyttet til konkrete projekter, kunne nemt blive, at de forhåbentlig gode ideer, den fremskaffede, ikke blev ført ud i virkeligheden. Jeg tror derimod, det ville være særdeles frugtbart, om kommunerne, der jo står for skolebyggeriet, f. eks. gennem en arkitektkonkurrence og i øvrigt i nært samarbejde med bl. a. pædagoger og arkitekter bidrog til en videreudvikling af legepladsforholdene i forbindelse med løsningen af konkrete folkeskolebyggerier.

Jeg så i Jyllands-Posten i søndags, at en skole i Jylland havde draget de ældste elever med ind i en konkurrence om udformningen af en ny skolegård i forbindelse med en skoleudvidelse, og at et særligt lærerudvalg skulle bedømme elevernes forslag og udarbejde rapport til sognerådet. Jeg er sikker på, at hr. Sigsgaard vil være enig med mig i, at det ville være godt med flere af den slags initiativer.

Af *Kjeld Olesen* til ministeren for offentlige arbejder (6. september 1967):

„Hvad agter ministeren at foretage sig for at forbedre flyveledernes arbejdsvilkår og derved skabe størst mulig sikkerhed for flyvningens afvikling?“

Med den stærkt forøgede lufttrafik er opmærksomheden blevet henledt på trafikafviklingen i vore lufthavne — specielt i Kastrup lufthavn.

Den stigende trafik har medført et foruroligende arbejdspress for de flyveledere, der — direkte ansvarlige over for domstolene — skal afvikle trafikken på forsvarlig måde. Prognoserne viser, at antallet af ekspeditioner vil stige yderligere, hvilket gør spørgsmålet om sikkerheden endnu mere aktuelt. Det tekniske apparatur synes at være fuldt moderne; men spørgsmålet er, om de nuværende arbejdsbetingelser med hensyn til arbejdstid, løn m. m. er af en sådan art, at de kan anses for forsvarlige over for de nuværende flyveledere og samtidig animere til den tilgang af nye medarbejdere, der synes at være den eneste realistiske løsning på problemet.